

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

نهضه

۲۱ → نقطه آغازین شیعه از کجاست؟

نویسنده: محمدحسین پورامینی
 آستان قدس رضوی
 چاپ هشتم: پاییز ۱۳۹۱ (ویرایش جدید)
 معاونت تبلیغات و ارتباطات اسلامی
 نشانی: حرم مطهر امام رضا علیه السلام، اداره پاسخ‌گویی به سوالات دینی
 تلفن: ۰۵۱۱-۳۲۰۲۰ • ۰۵۱۱-۲۲۴۰۶۰۲ دورنگار • Rahnama@Aqrazavi.org

ویراستار: محمدمهری باقری
 طراح جلد: علی بیات
 طراح لوگوی رهنما: مسعود نجابتی

← پرسیدن برای یافتن راه، خود، ارزش است...
و هر فرهنگی که به پرسشگری بها دهد
و زیباترین، دقیق‌ترین و ساده‌ترین پاسخ‌ها را پیش رو بگذارد،
گسترش و دوام خود را تضمین کرده است.
مهم، انتخاب بهترین راه است...
و رهنما گامی است در این مسیر.
همگامِ ما باشد و با طرح دیدگاه‌های رنگارانگтан، یاری‌مان کنید.

مریم

نقطه آغازین شیعه از کجاست؟

پرسش‌های زیر اگر دغدغه شما نیز هست، در این کوتاه‌سخن پاسخشان آمده است:

۱. شیعیان کیستند؟ معنای واژگانی و اصطلاحی «شیعه» چیست؟
۲. مفهوم تشیع از چه زمانی تولد یافت؟ پیش از رحلت رسول خدا^{صلوات‌الله‌برآور} یا پس از آن؟
۳. اینان کیستند: امامیه، زیدیه، اسماعیلیه و اثناشریه.

درآمد

۷

نقله آغازین شیعه از کجاست؟

شیعه مذهبی است که از درون اسلام و در عصر نبوی به وجود آمد. شخص پیامبر اعظم، محمد مصطفی^{علیه السلام}، این لقب را برای دوستان و پیروان علی بن ابی طالب^{علیهم السلام} قرار دادند. شیعه از آغاز شکل‌گیری، با فرازونشیب‌های فراوانی روبرو بوده است. از آنجاکه این مذهب مولود حقیقت‌گرایی و اهمیت‌دادن به اصول اسلامی بوده، این موضوع موجب شده است که پیروان تشیع در طول تاریخ، مردمی منتقد و مصلح بار آیند. از این‌رو، قدرت‌های حاکم همیشه در پی سرکوب پیروان این مذهب بوده و در راه گسترش آموزه‌های آن، موانع بی‌شماری پدید آورده‌اند.

با این حال، مذهب تشیع بی‌آنکه در برابر این مشکلات به زانو درآید، آرام‌آرام، راه پیشرفت را پیمود و با سخت‌کوشی رهبران معصوم و پیروان مخلص آنان، مرزهای شبه‌جزیره عربستان را در نوردید و به سرزمین‌های دیگر گسترش یافت. این گسترش ادامه یافت تا اینکه پس از

چندی، تشیع به صورت مذهب عمومی و رسمی ایرانیان درآمد.

متفکران اسلامی در آثار خود، در کنار تبیین مسائل کلامی شیعه، به بررسی تاریخچه تشیع نیز پرداخته‌اند. این نوشتار، به‌طور خلاصه، به بررسی این موضوع می‌پردازد.

١. مفهوم شيعه

۱.۱. واژه کاوی

واژه شیعه در لغت، به معنای اتباع و انصار و پیروان آمده است؛ بدین معنا که اگر کسی از شخصی پیروی کند و دوستی و محبت او را در دل داشته باشد و از او حمایت کند، او را شیعه می‌نامند. لفظ شیعه به این معنا، بر مفرد و جمع و نیز مرد و زن به صورت یکسان اطلاق می‌شود^۱ و به همین معنا، در قرآن کریم نیز به کار رفته است: «هذا من شیعٰتِه و هذا من عدوٰه فاستغاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيَعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ». (= یکی از پیروان او (موسى علیه السلام) بود و دیگری از دشمنانش. آنکه از پیروانش بود، ضد کسی که دشمن وی بود، از او یاری خواست).^۲ کلمه شیعه در لغت، به معنای فرقه و طایفه‌ای که بر امری، بدون تبعیت و پیروی از

۱. ابن منظور، لسان العرب، ج ۷، ماده «شیع»، ص ۲۵۸.
۲. قصص، ۱۵.

یکدیگر، توافق کنند نیز آمده^۱ و به همین معنا، در قرآن مجید نیز به کار رفته است: «و ان من شیعته لابراهیم» (= بی‌گمان، ابراهیم از شیعیان او (نوح) است).^۲ حضرت ابراهیم علیهم السلام صاحب شریعتی مستقل بود و از حضرت نوح علیهم السلام پیروی نمی‌کرد؛ ولی به دلیل آنکه او در دین و دعوت به توحید، با حضرت نوح علیهم السلام هماهنگ بود و هر دو هدف واحدی را دنبال می‌کردند، از این‌رو، وی را «شیعه نوح» خوانده‌اند.^۳

۲.۱ اصطلاح‌سنگی

شیعه، به مفهوم کلامی آن، به گروهی از مسلمانان اطلاق می‌شود که ولایت و محبت

۱. خلیل احمد، کتاب العین، اسوه، ج ۲، ماده «شیع»، ۱۴۱۴ق، ص ۹۶۰.

۲. صفات، ۸۳.

۳. سید محمدحسین طباطبائی، تفسیر المیزان، ج ۱۷، ص ۱۴۷.

علی بن ابی طالب علیہ السلام و سایر امامان معصوم علیہم السلام از فرزندان ایشان را در دل دارند و از ایشان پیروی می‌کنند. به عقیده شیعیان، منصب امامت و خلافت رسول خدا علیہ السلام، همانند نبوت، منصبی الهی است و از این‌رو، امام باید با نصّ خاصی از جانب خدا یا رسول او تعیین شود و مردم نمی‌توانند از جانب خود، امام و جانشین پیامبر علیہ السلام را مشخص کنند. شخص امام نیز باید از ویژگی‌هایی همچون عصمت برخوردار باشد؛ و گرنه هر کسی لیاقت و شایستگی احراز مقام امامت را ندارد.^۱

معنای لغوی کلمه شیعه به گروهی خاص اختصاص ندارد و به مطلق انصار و اتباع اطلاق می‌شود؛ ولی در اصطلاح کلامی، این واژه اسم خاصی برای پیروان امام علی علیہ السلام است؛ به گونه‌ای که با شنیدن آن، همین معنا به ذهن متبار می‌شود. دلیل این موضوع آن است

۱. شیخ صدوق، *فضائل الشیعه*، قم: مؤسسه امام المهدی، ۱۴۱۰ق، ص ۱۵.

که یکی از ویژگی‌های این گروه، اعتقاد به برتری حضرت علی علیه السلام بر همهٔ صحابهٔ پیامبر صلوات الله علیہ و آله و سلم است و بدین‌روی، از ایشان پیروی می‌کنند.

۳.۱. اصطلاحات امامیه، زیدیه، اسماعلیه و اثناعشریه

اصطلاح «امامیه»، به‌طور عام، به تمام فرقه‌هایی گفته می‌شود که به امامت بلافصل علی بن‌ابی طالب علیه السلام معتقد‌ند؛ اما اصطلاح خاص امامیه، فقط به شیعه اثناعشری (دوازده‌امامی) اطلاق می‌شود.

«زیدیه» با اینکه خلافت ابوبکر و عمر را به عنوان امامت مفضول پذیرفته‌اند، در شمار فرقه‌های شیعی قرار دارند. در اعتقاد آنان، امامت، حقّ امام علی علیه السلام است که پس از امام حسین علیه السلام، در عموم فرزندان حضرت زهرا علیها السلام تداوم می‌یابد و با قیام به شمشیر برای گرفتن حق از غاصبان، نمود می‌یابد. از این‌رو، اینان زید بن علی، فرزند امام سجاد علیه السلام، را

به جای امام باقر علیه السلام دانسته‌اند.

«اسماعیلیه» از فرقه‌های مهم شیعه است که به امامت اسماعیل بن صادق، به جای امام کاظم علیه السلام معتقدند. آنان پیش از شهرت به اسماعیل، «سبعیه» یا هفت‌امامی نامیده می‌شدند که پس از رحلت امام صادق علیه السلام، در سال ۱۴۸ق، از شیعه جدا شدند.^۱

۱. احمد رضا خضری و دیگران، تاریخ تشیع، پژوهشگاه حوزه و دانشگاه و انتشارات سمت، ۱۳۸۴، ص. ۷.

۲. آغاز پیدایش تشیع

اندیشمندان درباره آغاز پیدایش تشیع، نظرهای متفاوتی دارند که به طور کلی، می‌توان آن را به دو دسته تقسیم کرد:

دسته اول، نویسندهای و پژوهشگرانی اند که می‌گویند تشیع پس از رحلت پیامبر اکرم ﷺ ایجاد شده است. اینان خود چند دسته‌اند:

۱. گروهی می‌گویند تشیع در روز «سقیفه» پدید آمده است. سقیفه همان روزی است که گروهی از بزرگان صحابه با صراحت گفتند علی علی‌الله‌آل‌هی‌أولی به امامت و خلافت است.^۱

۲. گروهی دیگر پیدایش شیعه را به اواخر خلافت عثمان مربوط می‌دانند و انتشار آرای عبدالله بن سبا در این زمان را به پیدایش تشیع ربط می‌دهند.^۲

۱. یعقوبی گفته است: «شماری از بزرگان صحابه از بیعت با ابوبکر خودداری کردند و گفتند: علی علی‌الله‌آل‌هی‌أولی به خلافت است.» تاریخ یعقوبی، ج ۲، قم: منشورات الشریف الرضا، ۱۴۱۴ق، ص ۱۲۴.

۲. مختار اللیثی و الدکتوره سمیرة، جهاد الشیعه، بیروت: دار جبل، ۱۳۹۶ق، ص ۲۵.

.۳. گروهی معتقدند شیعه در روز «فتنةالدار»، روز قتل خلیفه سوم، پدید آمده است.

پس از این روز، پیروان علی علیہ السلام که همان شیعیان بودند، در مقابل خونخواهان عثمان، قرار گرفتند. ابن‌نديم می‌نويسد: «وقتی طلحه و زبیر با علی مخالفت کردند و جز به خونخواهی عثمان، به چیزی دیگر قانع نشدند، علی خواست با آن‌ها بجنگد تا سر به فرمان حق نهند. آن روز، کسانی را که از او پیروی کردند، شیعه خواندند و خود او نیز به آن‌ها می‌گفت: شیعیان من.»^۱ ابن‌عبدربه اندلسی نیز می‌گوید: «شیعیان کسانی هستند که علی را بر عثمان برتری دادند.»^۲

۱. محمدحسین زین‌عاملی، شیعه در تاریخ، ترجمه محمدرضا عطایی، آستان قدس، ۱۳۷۵ش، ص ۳۳ و ۳۴، برگرفته از ابن‌نديم، الفهرست، ص ۲۴۹.

۲. احمدبن محمدابن عبدربه اندلسی، العقد الفرید، ج ۲، بيروت: دارالاحياء التراث العربي، ۱۴۰۹، ص ۲۳۰.

۴. گروهی معتقدند که تشیع پس از ماجرای حکمیت تا شهادت علی^{علیہ السلام} به وجود آمده است.^۱

۵. این گروه نیز آغاز تشیع را به واقعه کربلا و شهادت امام حسین^{علیہ السلام} ربط می‌دهند.^۲

دسته دوم، پژوهشگرانی هستند که معتقدند تشیع در عصر رسول خدا^{علیہ السلام} ریشه دارد.

از میان دانشمندان شیعه، مرحوم کاشف الغطا^۳، شیخ محمد حسین مظفر^۴، محمد حسین زین‌عاملی و^۵ علامه طباطبایی^۶ و از میان علمای اهل سنت، محمد کردعلی می‌گویند شماری از صحابه در عصر پیامبر اکرم^{علیہ السلام}، به شیعه علی معروف بودند.^۷

۱. ابو منصور عبدالقادر بن طاهر بن محمد البغدادی، الفرق بین الفرق، قاهره، ۱۳۶۷، ص ۱۳۴.

۲. اصول اسماعیلیه، برگرفته از: برنارد لویس، ص ۸۶.

۳. دفاع از حقایق شیعه، ترجمه غلامحسن محرمی، مؤمنین، ۱۳۷۸، ص ۴۸.

۴. تاریخ منشورات، مکتبه بصیرتی، بی‌تا، ص ۴.

۵. محمدرضا عطایی، شیعه در تاریخ، بنیاد پژوهش‌های اسلامی، ۱۳۷۵، ص ۳۴.

۶. محمد حسین طباطبایی، شیعه در اسلام، دفتر انتشارات اسلامی، ۱۳۶۲، ص ۲۳.

۷. محمد حسین مظفر، تاریخ شیعه، مکتبه بصیرتی، بی‌تا، ص ۹، برگرفته از: خططا الشام، ج ۵، ص ۲۵۱ تا ۲۵۶.

با توجه به این نظرها می‌توان گفت ایام سقیفه، اوخر خلافت عثمان، جنگ جمل، حکمیّت و حادثه کربلا، از دوره‌های اثرگذار در تاریخ تشیع است. افزون برآن، وجود شخصی به نام عبدالله بن سبا جای تردید دارد. با همه این‌ها، پیدایش تشیع در یکی از این دوره‌ها درست به‌نظر نمی‌رسد. بررسی احادیث نبوی نشان می‌دهد که واژه شیعه پیش از همه، از زبان رسول خدا، محمد مصطفیٰ ﷺ، در احادیث متعددی برای نامیدن دوستداران علی علیه السلام به کار رفته است.

علامه طباطبائی پیدایش شیعه را برای اولین بار، متعلق به زمان حضرت رسول اکرم ﷺ می‌داند. ایشان معتقد است که جریان ظهور و پیشرفت دعوت اسلامی در ۲۳ سال دوران بعثت، پیامدهای بسیاری داشت که طبعاً پیدایش چنین جمعیتی را میان یاران پیامبر اعظم ﷺ ایجاب می‌کرد. برخی از این علل را می‌توان چنین بیان کرد:

۱. پیغمبر اکرم ﷺ در اولین روزهای بعثت، به نصّ قرآن، مأموریت یافت که خویشان

نزدیک‌تر خود را به دین اسلام دعوت کند.^۱ ایشان با صراحةً به خویشان خود فرمودند: «هریک از شما به اجابت دعوت من سبقت گیرد، وزیر و جانشین و وصی من است.» علی علیہ السلام پیش از همه، اسلام را پذیرفتند. پیغمبر اکرم صلوات الله علیه و آله و سلم نیز ایمان ایشان را پذیرفتند و وعده‌های خود را تقبل کردند. طبق عادت، محال است که رهبر نهضتی، در اولین روز نهضت و قیام خود، یکی از یاران نهضت را به سمت وزیری و جانشینی به بیگانگان معرفی کند و به یاران و دوستان سر تا پا فداکار خود نشناساند یا بعيد است فقط او را با امتیاز وزیری و جانشینی بشناسد و بشناساند؛ ولی در تمام دوره زندگی و دعوت خود، او را از وظایف وزیری معدول دارد و احترام مقام جانشینی او را نادیده بگیرد و هیچ‌گونه فرقی میان او و دیگران نگذارد.

۲. پیغمبر اکرم صلوات الله علیه و آله و سلم به موجب چندین روایت مستفیض و متواتر که سنّی و شیعه روایت

۱. (و اندر عشیرتک ااقرین). شعراء، ۲۱۴.

کرده‌اند،^۱ تصريح فرموده‌اند که علی ﷺ در قول و فعل خود از خطأ و معصيت مصون است و هر سخنی که گوید و هر کاری که کند، با دعوت دینی مطابقت کامل دارد و داناترین مردم به معارف و شرایع اسلام است.^۲

۳. علی ﷺ خدمات گران‌بهایی انجام داده و فداکاری‌های شگفت‌انگیزی کرده بودند: خوابیدن در بستر پیغمبر اکرم ﷺ در شب هجرت و فتوحاتی که در جنگ‌های بدر، اُحد، خندق و خیر انجام دادند. اگر پای ایشان در یکی از این وقایع درمیان نبود، اسلام و

۱. امسلمه می‌گوید: پیغمبر ﷺ فرمودند: «علی همیشه با حق و قرآن است و حق و قرآن نیز همیشه با اوست و تا قیامت از هم جدا نخواهد شد.» این حدیث به پانزده طریق از عامه و یازده طریق از خاصه نقل شده است. امسلمه، ابن عباس، ابوبکر، عایشہ، علی ﷺ، ابوسعید خدری، ابولیلی و ابوایوب انصاری از راویان آن هستند. غایة المرام بحرانی، ص ۵۳۹ و ۵۴۰.

پیامبر ﷺ فرمودند: «خدا علی را رحمت کند که همیشه حق با اوست.» البداية و النهايه، ج ۷، ص ۳۶.

۲. پیامبر ﷺ فرمودند: «حکمت ده قسمت شده است: نه جزء آن بهره علی و یک جزء آن، میان تمام مردم قسمت شده است.» البداية و النهايه، ج ۷، ص ۳۵۹.

۲۵

فقطه آغازین شیعه از کجاست

اسلامیان را دشمنان حق ریشه‌کن کرده بودند.

۴. در ماجرای غدیر خم، پیغمبر اکرم ﷺ علی ﷺ را به ولایت عامه مردم نصب و معرفی کردند و ایشان را همانند خود، متولی قرار دادند.^۱

بدیهی است چنین امتیازات و فضایل اختصاصی دیگر که همگان بر آن اتفاق داشتند و نیز علاقه مفرط پیغمبر اکرم ﷺ به علی ﷺ، طبعاً عده‌ای از یاران پیغمبر اکرم ﷺ را که شیفتگان فضیلت و حقیقت بودند، بر این وامی داشت که علی ﷺ را دوست بدارند و به دورش گرد آیند و از وی پیروی کنند؛ چنان‌که عده‌ای را بر حسد و کینه آن حضرت وامی داشت.^۲

۱. حدیث غدیر، از احادیث مسلم میان سنّی و شیعه است. متجاوز از صد نفر صحابی، با سندها و عبارت‌های مختلف آن را نقل کرده‌اند و در کتب عامه و خاصه ضبط شده است. برای تفصیل، به صفحه ۷۹ از کتاب غایة المرام و جلد غدیر کتاب عبقات و کتاب الغدیر مراجعه کنید.

۲. محمدحسین طباطبائی، شیعه در اسلام، ص ۲۳-۲۶.

گذشته از همه این‌ها، نام «شیعه علی» و «شیعه اهل بیت» در سخنان پیامبر اکرم ﷺ بسیار دیده می‌شود؛ برای مثال، می‌توان به این نمونه اشاره کرد: مسعودی در کتاب خود، به نقل از عباس بن عبدالطلب می‌گوید: روزی نزد رسول خدا ﷺ بودیم که ناگهان علی بن ابی طالب علیهم السلام وارد شدند. همین که چشم پیامبر ﷺ به علی علیهم السلام افتاد، چهره‌شان شکفت. عرض کردم: «يا رسول الله، شما به خاطر دیدن این پسر چهره‌تان باز شد؟» فرمود: «عمو، به خدا سوگند، خداوند او را بیش از من دوست دارد. هیچ پیامبری نیست، مگر اینکه اولادش، از صلب خود اوست؛ ولی اولاد من، پس از من، از نسل علی هستند. در روز قیامت، مردم را به نام خود و نام مادرشان بخوانند، برای اینکه خداوند پرده‌پوشی می‌کند؛ جز علی و شیعیانش که آنان را به نام خود و نام پدرانشان صدا می‌زنند.»^۱

۱. شیعه در تاریخ، ص ۴۲، برگرفته از: مروج الذهب، ج ۲، ص ۵۱.

ظهور معنای شیعه در احادیث و سخنان پیامبر ﷺ آشکار و روشن است و آنان با این تأویل‌ها خواسته‌اند از پذیرش حقیقت بگریزنند. این را نیز باید دانست که مصدق شیعه در همان عصر پیامبر مشخص بوده است و عده‌ای از اصحاب پیامبر ﷺ در همان زمان، به «شیعه علی» مشهور بودند.^۱

کوتاه سخن آنکه باید گفت نام شیعه را بر دوستداران علی علیه السلام، پیش از همه، رسول خدا علیه السلام گذاشته بودند و حوادث دیگری مانند سقیفه، جنگ جمل، حکمیت و واقعه کربلا، بر گسترش این واژه و آموزه‌های تشیع تأثیر گذاشته است.

۱. «نخستین نامی که در زمان رسول خدا پیدا شد، شیعه بود و سلمان، ابوذر، مقداد و عمار با این اسم مشهور شدند.»
شیعه در اسلام به نقل از حاضر العالم الاسلامی، ج ۱، ص ۱۸۸.

برای مطالعه بیشتر

۱. محمدحسین طباطبائی، شیعه در اسلام، دفتر انتشارات اسلامی، ۱۳۶۲.
۲. محمدرضا خضری و دیگران، تاریخ تشیع، پژوهشگاه حوزه و دانشگاه و انتشارات سمت، ۱۳۸۴.
۳. غلامحسین محمری، تاریخ تشیع؛ از آغاز تا پایان غیبت، مؤسسه امام خمینی، ۱۳۸۲.
۴. علی اصغر رضوانی، شیعه‌شناسی و پاسخ به شبکه، مشعر، ۱۳۸۲.
۵. محمد نصیری، تحلیلی از تاریخ تشیع و امامان، معارف، ۱۳۸۴.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.